

UBOGI BOGATAŠI

Poletje gre, nimamo kaj. Vsako leto isti ritem, ko se začne pripeka, ljudje izgubimo glavo in razmišljamo o bolj lahkotnih temah, drvimo na morje, se mogoče celo zadolžimo za ta svoj dopust. Vse za nekaj dni oddiha za telo in duha, torej da tudi ne razmišljamo preveč težkih misli, ker je pač poletje. In vsako leto pride streznitev. Točno po urniku. Poletje gre, prihaja jesen, prihaja depresija in prihajajo težke odločitve. Tudi mene zadane ta krogotok že nekaj desetletij, se ga zavedam, vendar ga ne znam ustaviti. Potem sem malo otožen, malo utrujen in malo živčen. Najprej sem moram sprijazniti s tem, da je tukaj spet nek delovni ritem in tudi da mi sicer ni treba s torbo in rutico v šolo, ampak da me v prsih vseeno stiska ena taka šolska tesnoba brez pametne osnove. No, tako je vedno, tako je letos in vendar malo drugače. Po vrnitvi z mentalnega in telesnega odklopa, ki se je sicer dogajal doma, da ne bo pomote, sem spoznal nekaj novega. Moja dežela je medtem prestopila v novo fazo norosti, vse je obrnjeno na glavo. Mogoče sem pa sam znorel?

Velik del prisotne depresije pripisujem temu, da so pojavne oblike našega javnega življenja postale vedno bolj bolne, sprevržene in v nasprotju s tistim, v kar verjamem. Ja, tri tedne skoraj nisem odprl računalnika in tam prežečih novic. Živel sem v tisti prijetni pozabi mestnega robinzona, da me je potem zadelo z veliko macolo. Nore novice so bile tokrat hude, brez logike, brez najmanjšega upanja, da se v njih skriva zrnce razuma. Dežela je poblaznela in vse to sem zamudil! Nimam namena

naštevati primerov blaznosti, vsaj ne vseh. Predvsem zato ne, ker nekaterim ne želim dajati medijske pozornosti. Morali bi na njih pozabiti in jih ne razpihovati. Tiste, ki jih bom omenil, pa skromno menim, moramo izpostaviti, moramo o njih govoriti in do njih zavzeti stališče.

Razočaran sem spoznal, da poleg znanih ljudi prejšnjih sestav, tokrat v novi vladi sedi precej kariernih birokratov, ki so se kalili na upravnih enotah. Z vsem spoštovanjem od upravnih delavcev, vendar prevzem težkih resorjev? Resno Marjan? Mogoče ji delam krivico, saj gospe, ki bo zavzela področje dela in sociale, ne poznam, vendar mi branje njenega življenjepisa ne vliva upanja. Brez predhodnih izkušenj na tem kaotičnem področju in kar na čelo? Baj se dobro znajde v velikih sistemih, kar je bolj borna tolažba. Sociala ni le velik sistem različnih predpisov in pravilnikov, je zelo občutljivo področje za ljudi. Človek je v središču vsega tega, ne predpis. Seveda, sem vljudna beštija, v miru bomo dali gospe in njeni ekipi 100 dni, zasebno kaj pogodrnjali in to je to. V tem trenutku, na tem mestu, zgolj izražam svoj obup in razočaranje. In potem neham.

V tesni navezavi z gornjim odstavkom je tudi naslednja abotnost, ob kateri mi je zavrela kri. Slovenske ljudi je začelo skrbeti, da ne bodo naši bogataši slučajno kaj plačali. Ubogi reveži! Da bi bilo vse skupaj še bolj absurdno, se je izkazalo, da vsi izpostavljeni gobčni liki sploh niso tako uspešni kot bi jih radi prikazali? V resnici gospodarno in človeško ravnajo tisti delodajalci, ki jih sploh ne poznamo. Tisti, ki v miru in izven žarometov javnosti skrbijo zase in svoje delavce. Slovenci in Slovenke pa si ponovno izbiramo napačne zgled, glasne nakladače, domnevno uspešne in tesno zakravatane, ki so pa v resnici bleferji, ko pridejo številke na dan. In za to bando šalabajzerjev nam je postalo neznansko hudo! Ni nam hudo za delavce, za prekerce, za socialce, za invalide, za obstrance ... ne, hudo nam je za predstavnike elite, ki je celo umetna elita. Oh, kako mi odmevajo v glavi besede davne znanke Darje. To je bil čas, ko sem se moral po službeni dolžnosti udeleževati različnih prireditev, ki smo jim takole žargonsko rekli »pasje procesije«. Tam naj bi se zbirala slovenska »smetana« in Darja je na to rekla: »Ja, samo to je le kisla smetana!«

In tako me je zajel obup. Področje dela in sociale bo prevzela birokratka, o kateri bi znal Ježek povedati kakšno grenko – saj veste, štiri šibe božje poznamo – in v polju javnega se šopirijo ljudje, ki v resnici niso uspešni podjetniki, prej zviti verižniki. Njihova spretnost jim omogoča ugodno preživetje, ni pa dobro da postanejo zgledi nekakšne poslovne uspešnosti, ker to enostavno ni res. Po vsej verjetnosti je boljši zgled kakšna slovenska zadruga ali majhno družinsko podjetje pametnih in etičnih ljudi. O njih ne beremo. O njih slišimo tako malo. Pa veste, še nekako bi preživel napad šopirjenja ubogih bogatašev. Naj imajo svoje veselje! Veliko težje preživim javno priznanje, ki so ga dobili. Težko mi gre po grlu, da mala človeka, navadni delavec in delavka, podpira jamranje skoraj obubožanega bogatuna, ki bo revež prisiljen pobegniti v tujino. Tukaj se mi razum ustavi. Kaj vam pa je? Ste tudi vi znoreli? Je goreča želja, da boste tudi vi enkrat na tisti strani brez finančnih skrbi, tako močna? Prevladuje takšna pohlevna zavist, ko se klanjate gospodarju in hkrati želite na njegovo mesto, kjer boste delali prav podobno. Vsako nedeljo molite, da boste zadeli glavni dobiček loterije, ki vas bo domnevno osvobodil vseh skrbi in vsak ponedeljek kolnete gospodarja, ki vas drži na

kratkem povodcu in slabo plačuje. Ko pa pride trenutek, da bi se uprli temu despotu, sklonite glavo in enotno potrjujete, da je šef največji revež na celem planetu.

Vidite, tako vidim, da se je dežela prekucnila na glavo. Tako je zdrvela v nove ovinke norosti in nerazuma. Strah me je. Ne vem, ali bom lahko živel v tej norišnici. Iščem pot iz tega labirinta, kjer mi mnogi svetujejo, da se enostavno preneham ukvarjati z vsem okoli nas in se posvetim zgolj sebi in bližnjim. Nasvet je dober, vendar težko uresničljiv. Čutim tudi odgovornost, da ne dopustim zdrsa brezdan primitivizma in materializma. Sem pa šibek. Nas je malo? Mogoče poznam celo vse, ki jim vse tole okoli nas smrdi. Ja, še vedno smo manjšina. Večina gazi dalje. Včasih želi pognati metek v čelo begunca, drugič bi pustila umreti siromake na cesti. In takšnega sveta me je strah.

Zapisek je nastal za Kralje ulice v njihovi septembrski izdaji v letu 2018

Fotka je sneta z bloga:

<https://www.oxfam.ca/blogs/gap-between-rich-and-poor-widening-%E2%80%93-and-it%E2%80%93is-not-just-us-saying-it>